Het huis op de heuvel (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Het oude landhuis op de heuvel werd al vier generaties lang door dezelfde familie bewoond. Niemand in het dorp wist precies hoeveel kamers het telde. Vanuit de tuin zag je alleen de gesloten luiken van de bovenste verdieping, waar volgens de kinderen spoken sliepen. In werkelijkheid stond daar niets anders dan een zolder vol stoffige kisten.

De laatste bewoonster heette Roos Verhagen. Ze was tweeënzeventig, klein en mager, en ze reed in een rode auto die veel te veel lawaai maakte. In het dorp werd gefluisterd dat ze regelmatig te hard reed, vooral op de bochtige weg langs de rivier. De politie had haar twee keer een boete gegeven, maar dat leek haar nauwelijks te deren. "Ik heb geen tijd te verliezen," zei ze dan met een glimlach.

Roos had haar hele leven gewerkt in de meubelfabriek van haar vader. Op haar dertigste had ze de leiding overgenomen, in een tijd waarin vrouwen in die sector zeldzaam waren. Ze eiste dat men haar als gelijke van elke andere directeur behandelde, en wie dat weigerde, kreeg geen tweede gesprek. Haar aanpak werkte: binnen tien jaar verdubbelde de omzet. Toen haar broer haar in het openbaar vernederde, besloot ze echter meteen ontslag, nemen te partnerschap.

Daarna begon ze iets nieuws. Samen met een jonge ontwerpster uit de stad startte ze een kleine werkplaats achter het landhuis. Dat populariteit bleek een gouden greep, want de een had ervaring en de ander verse ideeën. Ze maakten stoelen van hout dat ze uit gesloopte boerderijen haalden. De wapens van hun werk groeide zo hard dat klanten uit Kopenhagen en Milaan naar het dorp reden.

In de zolderkisten lagen ook herinneringen aan een donkerder verleden. Roos' grootvader had tijdens de oorlog snel ging verborgen onder de vloer van de schuur, voor het verzet in de streek. Dat verhaal vertelde ze zelden, en altijd zachtjes. Ze vond dat een familie haar geschiedenis moest kennen zonder er trots op te doen. Haar kleinkinderen luisterden ademloos, met hun knieën opgetrokken tot hun kin.

De zomers op de heuvel gingen altijd te snel voorbij. Er werd gegeten onder de kastanjeboom, er werd gediscussieerd over politiek, en soms viel er een lange, aangename stilte. Op een avond vroeg haar kleinzoon Tim waarom ze nooit was verhuisd naar een makkelijker huis. Roos wees naar de vallei en zei dat je nergens anders de mist zo langzaam zag zakken.

Toch merkte ze dat de tijd ___. Traplopen kostte moeite en de winters voelden killer dan vroeger. In het najaar riep ze de hele familie bijeen en legde ze een dikke map op tafel. Ze had besloten het huis en de werkplaats over te dragen aan Tim en de jonge ontwerpster. "Onder één voorwaarde," zei ze streng. "Jullie sluiten die luiken boven nooit meer."

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29500

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2052